

DANSK FISKERIFORENINGENS MEDLEMSBLAD

Nr. 48.

30. November.

1899.

Medlemsbladet udgaar hver Torsdag. **Annoncer** optages ved Henvendelse til **Frantz Christtrew, Grønnegade 10, København K.** Prisen er for Indlandet 10 Øre pr. Petitionlinje af $\frac{1}{8}$ Sides Brede; for staaende Annoncer indrømmes betydelig Rabat.

Indhold: Udklækningsanstalters Forsyning med Rogn i Fredningstiden. — Sildefiskeriet under Jyllands Vestkyst. — Frederikshavns Fiskeri-Statistik 1898. — Mindre Meddelelser. — Fiskeriberetninger. — Bekendtgørelser.

Dansk Fiskeriforenings Kontor, Gothersgade 8, 1. Sal, København K, er aabent fra 9—11. **Redaktøren** af Medlemsbladet træffes desuden i Alm. 5—7 Svanemosegaardsvej 2 A, 3 S. Sager vedrørende **Redaktionen af Medlemsbladet** bedes sendte til **Kontoret**.

Breve og andre Forsendelser til **Foreningens Konsulent** bedes altid alene adresserede til hans Bopæl: **Falkonergaardsvej 16, København V.**

Eftertryk af Medlemsbladets Artikler er tilladt, naar Kilden angives.

Dansk Fiskeriforenings Kontor
og **Modelsamling**
er henflyttet til
Gothersgade 8, 1. Sal.

Capt. A. Selling, Danish Consulate
5, Muscovy Court,
London E. C.
Telegram Adr.: **Selling, London**
Capt. A. Selling,
„Mariendal“ 80, Park Avenue,
Hull.
Telegram-Adr.: **Selling, Hull.**

Dansk Fiskeriforenings Hjælpefond.

Fra Bøsserne i Espergærde er ved Fisker Lars Andersen indsendt 9 Kr. 71 Øre.

Udklækningsanstalters Forsyning med Rogn i Fredningstiden.

Da § 6 i „Lov om Fiskeriet i ferske Vande“ af 26de Marts 1898, hvis Ordlyd er i dens første Stykke: „Fra de i § 1 ommeldte Vande skal det, for saa vidt Fangsten ikke bevislig sker alene for at forsyne Udklækningsanstalter med befrugtet Rogn, fremtidig være forbudt at bemægtige sig, ilandbringe eller forhandle Laks, Ørred eller Forel i Tiden fra 1. Novbr. til 1. Januar,“ har været undergivet adskillig Tvivl og Tydning fra flere Øvrigheders Side, har det ikke ringe Interesse at kende følgende Overrettsdom, afsagt den 12te Juni d. A. Uheldig-

vis har jeg først sent faaet Kundskab om denne Dom, som har saa stor Vigtighed for Udklækningsanstalterne.

Sagen vedrører Fangst af Ørred i i Nebel—Kolding Aa i November—December 1898, udøvet af Gaardejer *Peder Jørgensen*, som er Ejer af Ejendommen „Kildeværk« i Lejrskov Sogn, paa hvilken han har anlagt en Anstalt til Udklækning og Opdrætning af Ørreder. Fangsten er sket dels ud for Jørgensens egen Ejendom, dels ud for en en Trediemand tilhørende Grund. Efter at have haft de fangede Ørreder tilligemed nogle enkelte af ham i Oktober f. A. (1897) fangede Ørreder gaaende i en Dam paa sin Ejendom, har Jørgensen i Januar (1899) solgt samtlige disse Fiske, ca. 20 Stkr. ialt og til en samlet Vægt af ca. 80 Pund for 80 Kr. I Dommens Premisser hedder det, at Jørgensen ikke har „villet erkende, at han ved dette sit Forhold har gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af den ovennævnte Lovbestemmelse, idet han har anbragt, at den af ham i Maanederne November og December foretagne Fangst alene er sket for at forsyne den førnævnte Udklækningsanstalt med befrugtet Rogn, hvorfor han har forment sig berettiget til at afhænde Fiskene efter at de vare benyttede i det anførte Øjemed.“

Da Jørgensen ikke nærede Tvivl om Lovligheden af den ham foretagne Fangst, og da han havde erfaret, at der i den Anledning vilde blive indledet offentlig Undersøgelse mod ham, tilkaldte han en af de første Dage i Januar tvende Vidner og tog i

disses Paasyn Rogn og Mælke af de i hans Dam anbragte Ørreder.

Derpaa hedder det i Dommen videre: „Efter det saaledes fremkomne, samt naar henses til, at der efter det Oplyste paa Tiltaltes Ejendom foruden et Udklækningsskur findes 12 Opdrætningsdamme, maa det anses for at være efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at den af Tiltalte i Fredningstiden foretagne Fangst af Ørreder er sket for at forsyne hans Udklækningsanstalt med befrugtet Rogn og derhos ikke er bleven udøvet i større Omfang end nødvendigt til Fyldestgørelse af dette Formaal; og idet det efter *Affattelsen af § 6 i Lov af 26. Marts 1898 ikke kan antages, at den, der i Fredningstiden lovlig har bemægtiget sig og ilandbragt nogen af de i Paragraffen ommeldte Fiske, skulde være uberettiget til at afhænde disse efter at have benyttet dem i det Øjemed, hvori Fangsten er sket, vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten ville være at udrede af det Offentlige.*“

I Henhold til denne Dom vil heretter, saalænge Loven af 26de Marts 1898 gælder, Udklækningsanstalterne kunne arbejde med større Sikkerhed og i større Omfang, fordi Omkostningerne ved Anskaffelse af Moderfiske ville blive ringere. Overrettens Kendelse vil skaffe lettere Adgang til et større Antal Æg og derved ogsaa til større Antal Yngel til Gavn ikke alene for vore ferske Vande, men tillige for vore Fjorde og større Farvande. Frygt for en Omgaaen af Fredningsbestemmel-

sen bør ikke næres, thi der vil ikke høre saa lidt til, om Ugærningsmænd skulle kunne godtgøre, at de fange i Udklækningsøjemed. Desuden er det et saa forholdsvis ringe Tal Fiske, som medgaar i Klækningsøjemed, at de ikke kunne have nogen virkelig økonomisk Vægt ligeoverfor den, deres Æg og Mælke faar ved Udklækningsanstaltens Hjælp. Men det vil dog være raadeligt, at Udklækningsanstalterne skaffe sig Vidner ved deres Befrugtningsvirksomhed, saaledes som Ejeren af "Kildeværk" med megen Omtanke har gjort det.

Arthur Feddersen.

Sildefiskeriet under Jyllands Vestkyst.

Ligesom Havfiskeriet for en Del Aar tilbage dreves efter en større Maalestok paa Vestkysten, saaledes var det ogsaa med Sildefiskeriet. Dette Fiskeri var for en Del Aar siden meget brugt paa Havet for Jyllands Vestkyst. Fiskerne toge da ud med deres Sildegarn i Maanederne August og September og fiskede i Reglen en Mængde Sild. I disse Tider droge Sildestimerne forbi Kysten saa tæt under Land, at Fiskerne ikke vare længere ude efter dem end lige uden for yderste Revle. Silden brugtes i disse Tider til Madding til Krogene, naar Kullerfiskeriet begyndte. Hver Fisker havde altid opsparet sig flere Ol Sild til Madding. Der købtes da ingen Brislinger som nu om Stunder. Den Slags Ejs var da helt ukendt. Det var selvfølgelig økono-

misk Vinding for Fiskerne, at de saaledes selv kunde fiske deres Madding (Ejs), imod nu, da den maa købes. Hver Td. Brislinger koster i Reglen 16 à 18 Kr., og Leverne, der bruges, 70—80 Øre Stykket. Det var dog ikke alene til Madding, at Silden den Gang fiskedes. Der fiskedes ogsaa til Salg, og der fiskedes mange. Fiskerne kunde i August og Septemberrættene gaa ud og tjene en god Dagløn foruden den Ejs, de skulde bruge hele Efteraaaret. Silden solgtes til Omegnens Beboere. Havsilden var stærkt efterspurgt, og kostede 2 Kr. pr. Ol. Prisen kunde til sine Tider gaa ned til 1 Kr. pr. Ol, men det var kun, naar der fiskedes Masser af dem. Hvad Grunden kan være til at dette Sildefiskeri for Vestkysten nu snart er en Saga blot, er ikke let at vide. Det er ligesom Haafiskeriet for Tiden betydningsløst. Nu tages der ikke saa mange Sild, som der bruges til Ejs. Der er endog mange Fiskere, der slet ingen Sildegarn have. Det eneste Fiskeri, der nu drives paa Vestkysten, er jo Kullerfiskeriet, og saa Sommerfiskeriet med Kuttere. Det førstnævnte tager ogsaa slemt af. I dette Efteraar f. Eks. have Fiskerne kun været paa Havet 2—3 Gange, og vi ere nu snart i Aarets sidste Maaned, saa daarlig har det heller ikke været i mange Aar. Grunden til dette er det ustadige Vejrligt. Vinterne uden Frost give i Reglen et daarligt Resultat for Vesterhavs-fiskeriet.

N.
